

Michaela Klímková a synové Matyáš Jan a Samuel Petr

V počátku svého příběhu chci zmínit, že jsem profesí zdravotní sestra, na mateřské jsem ale zjistila, že musím hledat svou vnitřní pravdu a ne přebírat co mi je předkládáno jako „jediné správné“. Umět naslouchat svému srdci a taky mít odvalu si za svou pravdou stát...

Když jsem poprvé otěhotněla přečetla jsem knihu Zdravé těhotenství a přirozený porod a ta mi otevřela oči pro nové cesty. Zjistila jsem však, že ve zdravotnických zařízeních nejsou často vstřícní k přání matky, dokonce dost lékařů si už ani neumí poradit bez přístrojů. Tehdy jsem byla zvyklá „poslouchat“, proto jsem si nechala zbytečně líbit to, co jsem vlastně nechtěla (časté ultrazvuky atd). Porod jsem si ale prosadila v porodnici, kde jsou naklonění přirozenému průběhu... Narodil se nám Matyášek, vše vypadalo jako v pohádce. Doma jsem však zjistila, že nevím co dál. Najednou jsem měla děťátko, které trpělo na prdíky, často plakalo a já byla unavená a často nevěděla co s ním. Hodně pomáhalo nošení v šátku, kdykoli jsem ho ale „odložila“, ať už do postýlky, lehátka nebo kočárku, nechtěl tam být. Nebyla jsem si jistá, syn po mě chtěl něco, co lidé kolem mě považovali za špatné chtěli po mě opak. Tak jsem zase volila kompromisy. Dnes už vím, že malý se jen dožadoval něčeho na co měl plné právo, BÝT V NEUSTÁLÉM KONTAKTU, tak jak byl do té doby, než se narodil... Mohla jsem si tehdy ušetřit mnoho nervů, kdybych to věděla a on by byl vyrovnanější a zůstalo by mu to už po celý život. To vše jsem nevěděla a nebyl nikdo, kdo by mi to řekl. Dnes toho velmi lituji, protože je to na něm stále znát.

Když jsem podruhé otěhotněla, už jsem byla moudřejší a odvážnější. Neváhala jsem změnit nevstřícnou gynekoložku. Začla jsem jezdit na kontroly k porodní asistentce a připravovat s ní porod doma. Nicméně jsem se nebránila ani možnosti, že bude potřeba jet do porodnice. Rozdíl mezi porodnicí a asistentkou byl ten, že tam mě děsili a ona mě uklidňovala.

Nakonec se vše podařilo a já v březnu 2010 porodila doma krásného a silného Samuelka. Během těhotenství jsem objevila knihy Bez plenky a Koncept kontinua. Obě mě velmi obohatily a konečně zodpověděly mé otázky, jak k dítěti přistupovat.

NAJEDNOU TO BYLO TAK LEHKÉ! Samuelka jsem nosila do 5 měsíců téměř neustále, nebo jsem si prostě lehla a spala s ním. Neměl koliku a byl jedno z neklidnějších miminek v mém okolí, což rozhodně neplatilo pro mé první dítě. Dnes je mu 10 měsíců a nosím ho hlavně když jdeme ven, doma se rád volně pohybuje a je velmi samostatný. Šátek považuji za největšího pomocníka matky. Od narození praktikujeme přirozenou hygienu kojenců, jsme si velmi blízcí, mám na něj skutečně takové intuitivní napojení. Doma je obvykle bez plen, venku mívá plenu jako pojistku, v noci obvykle spí bez pleny.

Ráda bych pomohla i ostatním v mém okolí, vzdělala jsem se tedy jako „matka poradkyně“. Víím jaké to je, když se mamča vrátí z porodnice a neví moc jak dál, rady známých většinou dítěti spíš škodí, než pomáhají, protože je v současné době běžná péče o dítě na míle vzdálená jeho skutečných potřebám. Miminko nepotřebuje drahé pokojíčky, kočárky, vybavičky, chůvičky, hračky... miminko potřebuje VÁS! Chystám se v Příbrami a okolí poskytovat pravidelné semináře šátkování, bezplenkovky a kontaktního rodičovství, zdravého těhotenství a přirozeného porodu. Také nabízím osobní konzultace. Proto neváhejte kdykoli zavolat, napsat, mohu k vám přijet a pomoci vám. Už jsem pomohla mnoha svým přítelkyním během těhotenství i po porodu, například s uvázáním do šátku, ukázkou nácvičky bezplenkovky, vyhledáním vhodného místa pro spaní miminka, řešením kojeneckých kolik, vytrvalého pláče, častého buzení. Nechci aby nedostatek peněz byl důvodem pro vaše váhání, proto se nebojte mě kontaktovat, individuální dohoda je možná.